

РЕШЕНИЕ

№ 2166

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 14.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11344** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Производството по делото е образувано по подадена жалба от Ч. Л. К. и Н. Л. К., и двамата от [населено място], чрез адв. П., срещу Заповед № РД-09-310/04.06.2004 г. на кмета на СО, район П., в частта по т. 2, с която е одобрено изменение на плана за регулация на в.з. К. дол, в кв. 26, за УПИ II-206, който се отрежда за ПИ 207 и СО-II-206, 207, с искане за обявяване нищожността на т.2 от заповедта, поради липса на основание за издаването ѝ.

В жалбата са наведени твърдения за нищожност на процесната заповед, поради издаването и при липса на основание за това. Посочва се, че жалбоподателите са собственици по наследство на ПИ с идентификатор 04234.6917.206, находящ се в [населено място], в.з. К. дол, в кв. 26, с площ от 1 240 кв.м. Собственици, на основание договор за продажба от 23.06.1969 г., са и на УПИ II-82 от кв. 26, по плана на в.з. К. дол. По предявени иски от жалбоподателите срещу СО, с правно основание чл. 97, ал.1 от ГПК за признаване на установено, че са собственици на недвижим имот с площ от 270 кв.м., представляващ реална част от УПИ II-206, 207, в кв. 26, е осъществен косвен съдебен контрол върху оспорената в производството заповед. По исковете са налице влезли в сила решения на СРС и СГС, с които е установено, че Заповед № РД-09-310/04.06.2004 г. на кмета на район П., СО, т. 2 е нищожен административен акт, тъй като е издадена без законово основание. Причината за това е, че урегулирани веднъж имоти не подлежат на последващо

урегулиране, освен в предвидените от закона случаи /чл. 134 от ЗУТ/. С т. 2 от заповедта е създаден съсобствен имот УПИ II-206, 207 между жалбоподателите, които са съсобственици на ПИ № 206, а на ПИ № 207 са съсобственици и със СО. Извършено е последващо преурегулиране, без да са налице хипотезите на чл. 134 от ЗУТ. Тъй като заповедта не е обявена за нищожна, ответникът не може да разреши изработване на ПУП-ИПРЗ. Това мотивира жалбоподателите да поискат обявяване нищожността на акта.

В съдебно заседание, жалбоподателят Н. К. се явява лично, и заедно с него и вместо другия жалбоподател се явява и адв. М.. Молят да се уважи жалбата като основателна и доказана. Претендират присъждане на разноски по представен списък.

Жалбоподателят лично Н. К. излага доводи, че настоящото производство е инициентирано от тях във връзка с преписка, представляваща мотивирано предложение за изменение на регулация и застрояване на имот. Моли да се уважи жалбата и да се обяви процесната заповед от 2004 г. за нищожна, като се вземат предвид изложените мотиви в решение от 20.07.2008 г. на СРС, което е приложено по делото, с което е осъществен косвен съдебен контрол на заповедта и са изложени мотиви за нейната нищожност.

В представени писмени бележки доразвиват съображенията си за основателност на жалбата и молят за нейното уважаване.

Ответникът – кметът на СО, район П., с представената административна преписка не изразява становище по жалбата.

В съдебно заседание, не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна О. Н. К., не изразява становище.

В съдебно заседание, не се явява и не се представлява.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателите и заинтересованата страна се легитимират като собственици на поземлени имоти с идентификатори 04234.6917.206, с площ от 1240 кв.м. и 04234.6917.3105, с площ от 147 кв.м., находящи се във в.з. К. дол, [населено място], Столична община, район П., с НА за собственост на придобит имот по закона за реда на прехвърляне вещни права върху някои недвижими имоти № 180, том XV, дело № 2799/1969 г., НА за собственост върху недвижим имот, придобит на основание давностно владение, прекратена СИО поради смърт и наследство № 169/2020 г., том I/2020 г., рег. № 5728, дело № 493/2019 г., Удостоверение за наследници изх. № УН 11712/06.07.2021 г. на СО, район М., Удостоверение за наследници изх. № 3143/25.02.2022 г. на СО, район М..

Столична община, район П. се легитимира като собственик на ПИ с идентификатор 04234.6917.3103 /УПИ II-206, 207, СО/, с площ от 270 кв.м., придаваеми към УПИ II-206, 207, СО, кв. 26 с Акт за частна общинска собственост № 2523/27.01.2005 г.

С молба вх. №94-Р-135/09.01.2004 г., Р. и Н. К. са поискали от СО, район П., да бъде извършено попълване на границите на УПИ II-206 от кв. 206, в.з. “К. дол”, землището на СО, район П..

На 04.02.2004 г. от СО, район П. е съставен констативен акт /КА/ за непълноти и

грешки в одобрен кадастрален план. В КА е посочено, че ПИ 206 е идентичен с УПИ П-82 от отменения план за регулация и на място границите не са материализирани. Към акта е приложена скица на ПИ 205, 206 и 207, на която с кафяв цвят са отразени новозаснетите граници между ПИ 206 и 207 и между ПИ 206 и ПИ Ш- за озеленяване. Заинтересованите страни са запознати с проекта на 25.03.2004 г. и на 07.04.2004 г., като липсват данни да са постъпили възражения.

Преписката е разгледана и приета по т. 30 от Протокол № 24/18.05.2004 г. от РЕСУТ при СО, район П..

С Доклад от гл. архитект на района, въз основа на акта е предложено на кмета на СО, район "П." да одобри попълване на кадастралната основа на в.з. "К. дол", кв. 26 на верните граници на ПИ 206, промяна на границите на ПИ 205 и 207 и преотреждане на УПИ П-206 и за ПИ 207 и СО-П-206, 207, СО по кафявите линии, цифри и букви.

Със заповед № РД-09-300/04.06.2004 г., издадена на основание чл. 134 ал. 2 т. 2 от ЗУТ, § 6 ал. 6 от ПР на ЗУТ, във вр. с § 43 от ЗИД на ЗКИР, с която по т. 1 е одобрено попълването на кадастралната основа на в.з. К. дол, кв. 26 на верните граници по кафявите линии, цифри и букви АБВГДЕЖЗА и промяна на границите на ПИ 205 и 207. По т. 2 е одобрено изменение на плана за регулация на в.з. "К. дол", кв. 26 за УПИ П- 206, който се отрежда за ПИ 207 и СО-П-206, 207, СО по зелените надписи, както е показано на приложената скица,

Заинтересованите страни в производството пред административния орган са уведомени за издадената заповед на 16.06.2004 г., като по делото липсват данни да са постъпили жалби.

Заповедта е изпратена с изх. № 94-Р-135 на 07.07.2004 г. на СО, Дирекция „Архитектура и градоустройство“ и кметство на [населено място] за нанасяне и съхранение.

Наследодателите на жалбоподателите и заинтересованите страни, Н. и Р. К., през 2006 г. подали пред СРС искова молба, в която твърдяли, че са собственици на недвижим имот с площ от 270 кв.м., представляващ реална част от УПИ П-206, 207, кв. 26 по плана на СО, район П., в.з "К. дол", при граници на цялото УПИ- от две страни- улици, УПИ I-205, УПИ VIII-207 и УПИ Ш- за озеленяване, и при граници на процесната реална част- УПИ П-206, 207, улица и УПИ Ш- за озеленяване. В исковата молба било посочено, че към този имот били придадени общо 400 кв.м., от които 270 кв.м. от собствения на СО парцел Ш, които били платени от ищците и те станали собственици. Тъй като СО оспорвала правото им на собственост по отношение на придадените 270 кв.м., като отново претендирала за заплащането им от страна на ищците, за тях бил налице правен интерес от предявяването на иск за установяване на правото им на собственост.

По исковата молба пред СРС било образувано гр. дело № 7230/2006 г., I Гражданска колегия, 35 състав, който със свое решение от 20.06.2008 г. отхвърлил предявените от Н. Л. К. и Р. Б. К. срещу Столична община искове на основание чл. 97 ал. 1 от ГПК.

По гр. дело пред СРС е изготвена СТЕ, в която е отразено, че описаните като придаваеми части от имоти с площ от 130 кв.м. и 270 кв.м., не са обособени на място, същите са в обсега на имота, който се владее от ищците, т.е. в чертите на оградата на техния имот. Със заповед № 110/25.02.1975 г. е бил изменен регулационния план, като 130 кв.м. са били придадени към парцел П-82. Със същата заповед е бил изменен и терена, отреден за озеленяване, като същият е бил разположен като ивица успоредна на улицата и отстояща на 5.00 м. от жилищната сграда на ищците в парцел П-82.

Вещото лице е констатирало несъответствие между заповед РД-09-300/04.06.2004 г. и издадената въз основа на нея скица, тъй като посочените на скицата като придаваеми части от 130 кв.м. и 270 кв.м. в същото време са част от УПИ II-206, 207, СО, което предполага не придаване, а образуване на съсобствен УПИ.

В мотивите на съдебното решение е посочено, че с последното изменение на регулационния план, одобрено със заповед № РД-09-300/04.06.2004 г., имоти пл. № 206, част от 207 и част от имота за озеленяване на СО, без пл. №, са отредени за УПИ II-206, 207, СО, като е безспорно установено, че ПИ № 206 е идентичен с парцел II-82 по предишния регулационен план. Съгласно тази заповед, процесната реална част с площ от 270 кв.м. не се придава към собственото на ищците УПИ I-206, а се преотрежда ПИ 206, част от 207, с площ от 130 кв.м. и частта с площ от 270 кв.м. от имота за озеленяване на СО за УПИ II-206, 207, СО. Посочено е, че е налице явно несъответствие между заповедта и издадената скица от 16.11.2004 г., поради което съдът е приел, че скицата в частта, където е отразено, че има придаване на части от имоти пл. № 207 и имот на СО към УПИ II-206,207, СО, е с невярно съдържание. Въз основа на тези данни, съдът е приел, че ищците не са придобили процесната част с площ от 270 кв.м. като придаваема по регулация, като липсвали доказателства за придаване на тази част с площ от 270 кв.м., която е реална част от отреден за озеленяване имот на СО, към имота на ищците.

В мотивите на съдебното решение е посочено още, че със заповед № РД-09-300/04.06.2004 г., имоти пл. № 206, част от 207 и част от имота за озеленяване на СО, без пл. №, са отредени за УПИ II- 206, 207, СО, като процесната част е идентична именно с тази част от имота за озеленяване без пл. № на СО. Посочено е, че заповедта е влязла в сила, но съдът счита, че в частта по т. 2, е нищожен индивидуален административен акт, тъй като е постановена без законово основание. Посочено е още, че с процесната заповед е създаден съсобствен между ищците, собствениците на ПИ 207 и СО имот - УПИ II-206, 207, СО, без обаче да са налице законовите основания и условия за това, а също и че, както имотът на ищците, така и ПИ 207 са урегулирани, регулацията е приложена и последващото им преурегулиране без да са налице хипотезите на чл. 134 от ЗУТ, във вр. с чл. 15 ал. 3 от ЗУТ, е лишено от законово основание.

Съдебно решение от 20.06.2008 г. по гр. дело № 7230/2006 г. на СРС, I ГК, 35 състав, е оспорено от Н. и Р. Б. К. пред СГС, където е образувано гр. дело № 3218/2008 г., II-д въззивен състав. В свое решение от 29.06.2011 г., въззивния съд е оставил в сила първоинстанционното решение.

По въззивното дело са приети основно и допълнително заключение на СТЕ, от които е установено, че бившия парцел II-82 е идентичен с новообразувания УПИ II-206,207, СО от кв. 26, с обща площ от 1600 кв.м., както и че през 1954 г. е изработен стар кадастър, като процесните 270 кв.м. са били обособени като имот без пл. номер и представляват част от имот пл.№ 767, част от който е бил и имот с пл. № 82.

В мотивите на съда е посочено, че ищците са придобили по силата на договор за продажба правото на собственост върху парцел II-82 от кв. 26, по плана на в.з. К. дол с площ от 1200 кв.м. с неуредени сметки по регулация за 22 кв.м., като към датата на сключване на договора е действал регулационния план за кв. 26, одобрен със заповед № 219 от 1968 г., в който е отразено, че за процесния имот с пл. № 82 е бил отреден парцел II-82 е с площ от 1200 кв.м. с неуредени сметки по регулация за 22 кв.м., като целия имот с пл. № 82 е бил с площ от 2109 кв.м., а тези 22 кв.м. са били част от имот

пл. № 343. Част от имот с пл. № 343, в размер на 270 кв.м. е нанесен като общински без пл. № и за него е съставен А. № 2523/2005 г. През 1954 г. е бил изработен стар кадастър като процесните 270 кв.м. са били обособени като имот без пл. номер и представляват част от имот пл. № 767, част от който е бил и имот с пл. № 82. Със заповед №110/25.02.1975 г. се изменя регулацията на терена за озеленяване и на регулацията на парцели II-81, III-82 и IV-83 от кв. 16, като е отредена част от парцел II-82 за озеленяване. През 1988 г. е приет и одобрен нов регулационен план за кв. 26. С изменението на регулационния план, одобрено със заповед № РД-09-300/04.07.2004 г., имоти пл. № 206, част от 207 и част от имота за озеленяване на СО, без пл. № са отредени за УПИ II-206, 207, СО, като е безспорно установено по делото, че ПИ № 206 е идентичен с парцел II-82 по предишния регулационен план. Съгласно посочената заповед, процесната реална част с площ от 270 кв.м. не се придава към собственото на ищците УПИ II-206, а се преотреждат ПИ 206, част от 207, с площ от 130 кв.м. и частта с площ от 270 кв.м. от имота за озеленяване на СО за УПИ II-206, 207, СО. Посочено е също така, че липсват доказателства за придаване на частта с площ от 270 кв.м., която е реална част от отреден за озеленяване имот на СО, към имота на ищците. Направен е извод, че ищците не са придобили процесната част от имота с площ от 270 кв.м. като придаваема по регулация.

В заключение в мотивите е посочено, че заповед № РД-09-310/04.06.2004 г. по реда на косвения съдебен контрол следва да бъде обявена за нищожна в частта ѝ по т. 2, като постановена без да са налице предпоставките за урегулиране на поземлените имоти, посочени в разпоредбите на чл. 14 - чл. 19 и чл. 134 от ЗУТ, и в посочената част не е породила правни последици.

Пред настоящата съдебна инстанция е изготвено, неоспорено от страните, заключение по допуснатата съдебно – техническа експертиза.

Вещото лице е посочило, че одобреното изменение се състои в образуване на нов УПИ II-206,207,СО, включващ имоти 206, част от имот 207 и общински имот без номер. С изменението не се променят регулационните граници на УПИ II - 206 по плана от 2002 г., а е извършено преотреждане във връзка с нанесените нови граници на ПИ 206, с което са променени и границите на ПИ 207 и имот, за който е съставен АЧОС.

Експертът сочи, че изменението на плана за регулация е направено във връзка с изменението на кадастралния план, състоящо се в попълване на кадастралната основа на верни граници на ПИ 206. В заповедта като основание за изменение на плана за регулация са посочен чл. 134, ал. 2, т. 2 от ЗУТ.

Според вещото лице, с попълването на кадастралната основа с верните граници на ПИ 206 се променя имотната граница на ПИ 207 и се образува имот без номер към [улица].т.345. Регулационните граници по действащия план не са променени, при което регулационните граници на УПИ II-206 по действащия план не съвпадат с имотните граници на попълнените граници на ПИ 206.

Експертът счита, че е налице идентичност между процесната заповед и издадената въз основа на нея скица, неразделна част от заповедта.

Вещото лице посочва, че действащите регулационни планове за имота, преди издаването на оспорваната заповед са:

- Регулационен план на вилна зона К. дол, одобрен със Заповед № 219 от 16.02.1968 г. на зам-министър на Министерство на архитектурата и благоустройството, като съгласно този план, имотът на жалбоподателя е бил отреден за УПИ II-82 от кв.26.

- Изменение на регулацията на терена за озеленяване и на регулацията на парцели П-82, Ш-82,83 и VI-83 от кв. 26 в.з. К. дол, одобрен със Заповед № 110/25.02.1975 г.
- План за регулация, застрояване и кадастрален план на м. К. Д., одобрен със Заповед № РД-50-09-235/02.06.1988 г.
- Изменение на плана за регулация и застрояване за УПИ I-205, II-206, III - за озеленяване и VIII-207, кв. 26, м. К. дол, одобрен със Заповед № РД-09-273/23.07.2002 г.
- Попълване на кадастрална основа на граници на ПИ 206 и изменение на план за регулация на в.з. К. дол в кв. 26 за УПИ II-206, който се преотрежда за ПИ 207 и СО-II-206, 207, СО, одобрен със Заповед № РД-09-310/04.06.2004 г.

В заключение вещото лице посочва, че преди издаване на процесната заповед, за имота действащ е регулационен и кадастрален план от 1988 г., съгласно който границите на имот 206 съвпадат с границите на УПИ II-206, кв. 26, м. К. дол. Попълненият с оспорваната заповед имот с № 206 е по границите на УПИ II-82, по плана от 1968 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е заповед № РД-09-310/04.06.2004 г. на кмета на СО, район П., в частта по т. 2, с която е одобрено изменение на плана за регулация на в.з. "К. дол", кв. 26 за УПИ II- 206, който се отрежда за ПИ 207 и СО-II-206, 207, СО по зелените надписи, както е показано на приложената скица, с възражение за нищожност на заповедта.

Съдът намира, че оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 214 от ЗУТ, подлежащ на обжалване, издаден от кмета на СО, район П. на основание чл. 134, ал. 2, т. 3 от ЗУТ, с която е одобрено изменение на плана за регулация на в.з. "К. дол", кв. 26 за УПИ II-206, който се отрежда за ПИ 207 и СО-II-206, 207, СО.

Предвид на това, съдът приема, че е сезиран с жалба срещу годен за оспорване административен акт.

Съдът приема, че жалбата е подадена от надлежно процесуално легитимирани страни, при спазване на срока за оспорване на индивидуалните административни актове с искане за обявяване на тяхната нищожност. Търсената от жалбоподателите нищожност на административния акт не се ограничава във времето, съгласно чл. 149, ал. 5 от АПК. Поради това жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. А с оглед на това, че жалбата е подадена след изтичане на законоустановените срокове за оспорване и със същата се претендира единствено нищожност, не е предмет на настоящото дело законосъобразността на оспорения административен акт, извън наличието на пороци, засягащи неговата валидност.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Не е налице спор по фактите по делото. Единственият спорен по делото въпрос е, дали при издаването на заповедта от кмета на СО, район П. са били налице материалноправните предпоставки за издаване на процесната Заповед № РД-09-310/04.06.2004 г., с която е одобрено изменение на плана за регулация на в.з.

“К. дол”, кв. 26 за УПИ II- 206, който се отрежда за ПИ 207 и СО-II-206, 207, СО и то тяхната липса да е до степен, която да води до нищожност на акта.

Тъй като в процесуалните закони, уреждащи административното производство, в това число и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но само тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици, към които е насочен. Дотолкова, че са предположили издаване на акт, изначално нетърпим за правния мир, негоден да породи целените правни последици. Според чл. 146 от АПК, за да е законосъобразен административният акт, е необходимо да е издаден от компетентен орган, при спазване на изискваната от закона форма и административно-производствени правила, да не противоречи на материално правни норми и да е съобразен с целта на закона. Липсата на някоя от посочените предпоставки води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отмяната му.

Според правната доктрина незаконосъобразността има две проявни форми - нищожност и унищожаемост. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност.

С оглед на горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост. Липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. От своя страна, нищожен поради нарушение на материалния закон би бил само този акт, който изцяло е лишен от законова опора. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание, и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание.

В конкретния случай не са налице първите три основания за незаконосъобразност и съответно за нищожност на акта, а именно заповедта е издадена от кмета на район П., който съгласно действащите към момента на издаване на акта е компетентния за това орган. Не е налице и порок във формата на акта, тъй като заповедта е издадена в писмена форма и съдържа необходимите реквизити – издател на акта, ясен е имота, за който е издадена заповедта, налице са правните и фактическите основания за издаване. Не се установява и порок в административно-производствените правила, тъй като процедурата по издаване е проведена съгласно изискванията на ЗУТ, като са уведомени заинтересованите страни за исканото изменение, проекта е разгледан от РЕСУТ, който е взел решение и е издадена заповедта, която е съобщена на заинтересованите страни.

Налице са обаче съществени нарушения на материалния закон, водещи до нищожност на акта.

Като правно основание за издаване на процесната заповед е посочена разпоредбите на чл. 134, ал. 2, т. 2 от ЗУТ /ред. ДВ, бр. 65/2003 г./, съгласно която, влезлите в сила подробни устройствени планове могат да се изменят, освен на основание по ал. 1, и когато кадастралният план или кадастралната карта съдържа съществени непълноти или грешки, които налагат изменение на действащия подробен устройствен план; в този случай изменение на подробния устройствен план се допуска, след като се допълни, съответно поправи, кадастралният план със заповед на кмета на общината или се допълни, съответно поправи, кадастралната карта по реда на Закона за кадастъра и имотния регистър. В основанието са посочени още разпоредбите на § 6, ал. 6 от ПР на ЗУТ, във вр. с § 43 от ЗИД на ЗКИР. Съобразно първата посочена норма, до предаването на кадастралния план и свързаната с него документация от общинската администрация на Агенцията по кадастъра при условията и по реда на Закона за кадастъра и имотния регистър попълването или поправката на кадастралния план се извършват от общинската администрация по досегашния ред. Попълването или поправката на кадастралния план, предаден в Агенцията по кадастъра, се извършва от нея. В текста на втората цитирана норма на § 43 от ЗИД на ЗКИР, висящите производства по отменената ал. 6 на § 6 от преходните разпоредби на Закона за устройство на територията за попълване или поправка на кадастрални планове, образувани до влизането в сила на този закон, се довършват по досегашния ред.

Съгласно разпоредбите на чл. 15, ал. 3 и ал. 5 от ЗУТ /ДВ. бр. 65 от 22.07.2003г./, границите на урегулирани поземлени имоти могат да се променят с план за регулация само със съгласието на собствениците им, изразено със заявление и предварителен договор за прехвърляне на собственост с нотариално заверени подписи. А когато с план за регулация се променят граници на урегулирани поземлени имоти - общинска собственост, договърът по ал. 3 се сключва по пазарни цени от кмета на общината в писмена форма. Съобразно нормата на чл. 17, ал. 1 от ЗУТ, при уреждането на неурегулирани до момента имоти правилото е, че вътрешните им регулационни линии съвпадат с имотните граници. Изключения са посочени текста на чл. 17, ал. 2 от ЗУТ, при спазване на правилата и нормите на закона, а именно при налични неурегулирани поземлени имоти с цел образуване на повече на брой самостоятелни урегулирани поземлени имоти, при образуване на УПИ, чийто размери не отговарят на изискванията на чл. 19, чрез упълномеряване с части от съседни имоти и при уреждане на съседни неурегулирани ПИ, чрез създаване на съсобствен УПИ.

От анализа на цитираните правни норми следва, че правилото, което въвежда закона е, че урегулираните веднъж поземлени имоти, не подлежат на последващо уреждане, освен в предвидените от закона случаи, като на неурегулираните имоти са приравнени имотите с неприложена първа регулация.

От доказателствата по делото и от СТЕ безспорно се установява, че наследодателите на жалбоподателите са придобили правото на собственост върху имот II-82 от кв.26, с площ от 1200 кв.м, по плана на в.з. К. дол, с неуредени сметки по регулация за 22 кв.м., като към датата на придобиване е действал регулационен план на вилна зона К. дол, одобрен със Заповед № 219 от 16.02.1968 г. на зам-министър на архитектурата и благоустройството, като съгласно този план, имотът на жалбоподателя е бил отреден за УПИ II-82 от кв.26., в който е отразено, че за имот с пл. № 82 е бил отреден парцел

П-82 е с площ от 1200 кв.м. с неуредени сметки по регулация за 22 кв.м. Тези 22 кв.м. са били част от имот пл. № 343, а част от имот с пл. № 343 без пл.номер в размер на 270 кв.м. е нанесен като общински без пл. № и за него е съставен А. № 2523/2005 г. Установява се също така, че през 1954 г. е бил изработен стар кадастър, като процесите 270 кв.м. са били обособени като имот без пл. номер и представляват част от имот пл. № 767, част от който е бил и имот с пл. № 82. Със заповед № 110/25.02.1975 г. се изменя регулацията на терена за озеленяване и на регулацията на парцели П-81, Ш-82 и IV-83 от кв. 16, като е отредена част от парцел П-82 за озеленяване. През 1988 г. е приет и одобрен нов план за регулация, застрояване и кадастрален план за кв. 26 на м. К. Д., одобрен със Заповед № РД-50-09-235/02.06.1988 г. Отново изменение на плана за регулация и застрояване за УПИ I-205, П-206, Ш - за озеленяване и VIII-207, кв. 26, м. К. дол е одобрено със Заповед № РД-09- 273/23.07.2002 г.

Т.е. преди издаване на процесната заповед, за имота действащ е регулационен и кадастрален план от 1988 г., съгласно който границите на имот 206 съвпадат с границите на УПИ П-206, кв. 26, м. К. дол.

С изменението на регулационния план, одобрено със заповед № РД-09-300/04.06.2004 г., имоти пл. № 206, част от 207 и част от имота за озеленяване на СО, без пл. №, са отредени за УПИ П-206, 207, СО, като ПИ № 206 е идентичен с парцел П-82 по предишния регулационен план. От СТЕ се установява, че с изменението не се променят регулационните граници на УПИ П - 206 по плана от 2002 г., а е извършено преотреждане във връзка с нанесените нови граници на ПИ 206, с което са променени и границите на ПИ 207 и имот, за който е съставен АЧОС. Изменението на плана за регулация е направено във връзка с изменението на кадастралния план, състоящо се в попълване на кадастралната основа на верни граници на ПИ 206. С попълването на кадастралната основа с верните граници на ПИ 206 се променя имотната граница на ПИ 207 и се образува имот без номер към [улица].т.345. Регулационните граници по действащия план не са променяни, при което регулационните граници на УПИ П-206 по действащия план не съвпадат с имотните граници на попълнените граници на ПИ 206. Попълненият с оспорваната заповед имот с № 206 е по границите на УПИ П-82, по плана от 1968 г.

По делото липсват доказателства за придаване към имота на жалбоподателите на имот с площ от 270 кв.м., която е реална част от отреден за озеленяване имот на СО, т.е. те не са придобили процесната част от имота с площ от 270 кв.м., като придаваема по регулация.

Изложеното води до обоснован извод, че процесната заповед е издадена без наличието на материалноправните предпоставки на чл. 134 от ЗУТ, вр. с чл. 15 ал. 3 от ЗУТ, тъй като както за имотът на жалбоподателите, така и за ПИ 207, регулацията е приложена и последващото им преурегулиране, без да са налице предпоставките за това, е нищожно.

В допълнение следва да се посочи, че в производството по иск но чл. 97, ал. 1 от ГПК, предмет на гр. д. № 7230/2006 на СРС, е извършен инцидентен съдебен контрол, по реда на чл. 17, ал. 2 от ГПК, за валидността на заповед № РД-09-310/04.06.2004 г. на кмета на СО, район П., в мотивите на което решение съдът е приел, че заповедта е нищожен индивидуален административен акт, който не е породил правни последици, като е изложил подробни мотиви в тази насока.

Ето защо, издаването на административен акт, без да са налице материалноправните

предпоставки, води до наличието на съществен порок в акта, който от своя страна води до нищожност.

Предвид изложеното, съдът намира, че доколкото по отношение на обжалвания административен акт е установено, че е издаден без наличие на законовите предпоставки за издаването му, следва същият да бъде обявен за нищожен.

По разноските:

На жалбоподателите се дължат разноски, предвид изхода на делото.

Процесуалният представител на жалбоподателите е представил списък на разноските, с който са поискани разноски по делото в размер на 1500 лв. първоначално заплатено адвокатско възнаграждение, 1000 лв. за последващо заплатено адвокатско възнаграждение, държавна такса в размер 20 лв. и депозит за СТЕ в размер на 400 лв., или общо в размер на 2 920 лв. Представени са и доказателства за извършените плащания като платежни нареждания. Поради което на жалбоподателите се дължат разноски общо в размер на 2920 лева.

На заинтересованата страна, с оглед изхода на спора се дължат разноски, но същата не е направила искане за присъждане, поради което не следва да се присъждат.

С оглед изхода на спора, на ответника разноски не се дължат.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, II отделение, 59 състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед № РД-09-310/04.06.2004 г. на кмета на СО, район П., в частта по т. 2, с която е одобрено изменение на плана за регулация на в.з. К. дол, в кв. 26, за УПИ II-206, който се отрежда за ПИ 207 и СО-II-206, 207, СО.

ОСЪЖДА Столична община **ДА ЗАПЛАТИ** на Ч. Л. К., с ЕГН [ЕГН] и Н. Л. К., с ЕГН [ЕГН], сумата от 2 920 лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: